

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

№ 30

Rok V.

WARSZAWA,

dnia 25 lipca

1922 r.

DZIENNIK ROZKAZÓW

T R E Ś Ć :

II. Rozkazy Ministra Spraw Wojskowych.

- 437. Adjutanci i oficerowie ordynansowi. Terminologia.
- 438. Wydawnictwa wojskowe.
- 439. Tymczasowy statut Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji.
- 440. Zakaz uczęszczania oficerom i równorzędnym do domu gry w Zoppotach.
- 441. Pranie bielizny szeregowych.
- 442. Opłaty stemplowe od poświadczeń odbioru złożonych kaucji

443. Instrukcja do zorganizowania wojskowej służby przeciw pożarniczej w Modlinie, Dęblinie i Przemysłu.

444. Likwidacja D. K. G. Morsk. w Bydgoszczy.

445. Unieważnienie.

Dział Gospodarczy.

446. Dłety i kosza podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Kom. gospod. Reutu

II. ROZKAZY MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH.

O. I. Szt. Gen. 6998. Org.

437.

Adjutanci i oficerowie ordynansowi. Terminologia.

Zarządzam następujące uregulowanie oznaczania funkcji oficerów tytułami: „adjutant,” i „oficer ordynansowy”:

1) Tytuł „adjutanta” przysługuje oficerowi, pełniącemu funkcję z zakresu prac sztabu w jednostkach niższych (w oddziałach do pułku włącznie), analogicznie do funkcji szefów sztabu w jednostkach wyższych.

2) Tytuł „oficera ordynansowego” przysługuje oficerowi, stojącemu poza sztabem, a przeznaczonemu do wykonywania wyłącznie bezpośrednich zleceń dowódcy jednostki wyższej.

3) W Adjutanturze Generalnej przy Prezydencie Rzeczyposp. (w czasie wojny także przy Naczelnym Wodzu), oraz przy Ministrze Spr. Wojsk., Szefie Sztabu Gen. i Szefie Adm. istnieją oficerowie o specjalnym charakterze służbowym i tytułach, a mianowicie:

a) Szef Adjutantury Generalnej z tytułem adjutanta generalnego

b) Oficerowie ordynansowi Prezydenta Rzeczyp. i Naczelnego Wodza oraz Ministra Spr. Wojsk., Szefa Szt. Gen. i Szefa Adm. z tytułem adjutantów przybocznych.

4) Znoszę tytuł „adjutant osobisty” i nazwę „Adjutantura” z wyjątkiem „Adjutantury Generalnej”. W miejsce tych tytułów należy używać odnośnych tytułów przewidzianych w pkt. 2 i 3, względnie tytułu „Kierownik Kancelarii” w odniesieniu do oficerów, pełniących służbę przy oficerach, nie sprawujących czynności dowódczych lub inspekcyjnych (np. w Oddz. i Deptach M. S. Wojsk.).

Rozkaz niniejszy obowiązuje od chwili ogłoszenia. Zarządzić odnośne poprawki w etatach.

O. III. Szt. Gen. 7456. Reg.

438.

Wydawnictwa wojskowe.

Zatwierdzam Instrukcję budowy mostów kolejowych składanych system Roth—Wagnera Cz. I. jako obowiązującą w W. P.

O. III. Szt. Gen. 6768. Reg.

Zatwierdzam Instrukcję Weterynaryjną Cz. I: „Zwalczanie chorób zaraźliwych wśród zwierząt, zeszty 2”, do użytku w W. P.

O. III. Szt. Gen. 7556. Reg.

Podręcznika p. t. „Metoda nauki o broni” dozwalam używać w oddziałach i szkołach W. P.

O. III. Szt. Gen. 6591. Reg.

Zatwierdzam Instrukcję saperską Cz. II. „Mosty polowe i kładki” (I. S. 1922), jako obowiązujące w oddziałach i szkołach W. P.

O. III. Szt. Gen. 6341. Szk.

439.

Tymczasowy Statut Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji.

Zatwierdzam i wprowadzam w życie „Tymczasowy Statut Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji”.

Art. I. Cel Szkoły.

1. Główna Szkoła Artylerji i Inżynierji jest Wyższą Szkołą Wojskową, mającą za zadanie:
 - a) danie zamkniętego wykształcenia wojskowego i technicznego oficera młodszego artylerji, saperów, łączności, kolejowego i samochodowego na kursie zasadniczym;
 - b) danie specjalnego wykształcenia o poziomie wyższym na kursach specjalnych oficerom tych rodzajów służby wojskowej, dla których jest to przewidziane ogólnymi zasadami szkolenia i potrzebami jednośnośnej broni,
 - c) rozwijanie nauki i umiejętności technicznych, zwłaszcza w zastosowaniu do potrzeb techniki wojennej.

Art. II. Zwierzchnictwo i kontrola.

2. Główna Szkoła Artylerji i Inżynierji podlega pod względem organizacji, osobowym i kierownictwa fachowego Szefowi Sztabu Generalnego.
3. Pod względem gospodarczym, sanitarnym, kwaterunkowym i karności ogólnej Szkoła podlega D-cy Okręgu Korpusu, który w tym zakresie ma prawo przełożonego.
4. Inspektorzy Armji mają w stosunku do Szkoły te same uprawnienia inspekcyjne, co i do innych oddziałów.

Art. III. Organizacja.

5. Obsadę oficerską, szeregowych i osób cywilnych Szkoły określa etat Szkoły. Oprócz osób, określonych etatem, Szkoła może zatrudniać wojskowych i cywilnych kontraktowych, w ramach kredytu, określonego na ten cel w budżecie Szkoły.

W razie braku etatowych wykładowców, mogą być zatrudnieni profesorowie innych szkół akademickich lub wybitni specjaliści.

Wszyscy oficerowie i szeregowi Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji, za wyjątkiem uczniów, prowadzeni są ewidencyjnie w oddziałach macierzystych.

Uczniowie prowadzeni są ewidencyjnie w Szkole od chwili ich przybycia, aż do ukończenia Szkoły (względnie opuszczenia jej).
6. Kurs Zasadniczy Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji liczy 750 uczniów, dzieli się on na 2 wydziały:

- a) Wydział Artylerji — dla kandydatów na oficerów artylerji,
- b) Wydział Inżynierji — dla kandydatów na oficerów saperów, wojsk łączności, kolejowych, samochodowych; Wydział ten ma oddziały:
 - inżynierji — dla saperów i wojsk kolejowych,
 - elektrotechn. — dla wojsk łączności,
 - mechaniczn. — dla wojsk samochodowych.

Uczniowie Kursu Zasadniczego Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji są skoszarowani i tworzą dwa oddziały szkolne: na wydziale Artylerji — dywizjon artylerji z 3-ch baterji po 1 na każdy rok studiów, na wydziale inżynierji — bataljon inżynierji z 3-ch kompanji: t. j. kompanji saperów (dla kandydatów do saperów i wojsk kolejowych), z kompanji łączności i kompanji wojsk samochodowych; każdy pluton kompanji odpowiada jednemu rokowi studiów.

Kursy specjalne Głównej Szkoły Artylerji i Inżynierji liczą 100 uczniów-oficerów. Organizację kursów specjalnych określi późniejszy rozkaz.

Gł. Szk. Art. i Inż. korzysta z baterji ćwiczebnej, będącej na etacie Szkoły, oraz z kompanji saperów, będącej na etacie K. O. S. S., plutonu łączności, będącego na etacie O. S. W. Ł. i kolumny samochodowej będącej na etacie Obozu Szkolnego W. Sam.

Cały personel pomocniczy szeregowych za wyjątkiem baterji ćwiczebnej złączony jest w oddział sztabowy.

Przy Szkole istnieją następujące zakłady naukowe: biblioteka, wydawnictwo skryptów, podręczników, dzieł naukowych, tablic poglądowych i t. p., gabinety oraz laboratorja i warsztaty szkolne.

21. Oficerowie i podoficerowie instruktorzy Szkoły noszą osobne godło, przepisane dla Gł. Szkoły Art. i Inż.

22. Do uczniów Kursu Zasadniczego Gł. Szk. Art. i Inż. stosują się wszystkie prawa i przepisy dotyczące się szeregowych armji, z wyjątkiem szczególnych praw i obowiązków, wymienionych w niniejszym statucie, oraz regulaminie wewnętrznym Szkoły.

Uczniowie mają swoje koleżeńskie sądy honorowe, które rozstrzygają wszelkie ich sprawy honorowe w myśl osobnego przepisu.

Uczniowie szkoły noszą osobne godła, przepisane dla Gł. Szkoły Art. i Inż.

Uczniowie otrzymują całkowite wyekwipowanie i uposażenie kosztem skarbu.

23. Za naukę Szkoła nie pobiera od uczniów żadnych opłat. Na środki naukowe, oraz na poprawę wyżywienia uczniów otrzymuje Szkoła ryczałt pieniężny według osobnego preliminarza.

24. System ewidencji uczniów i sposób prowadzenia archiwum określa regulamin wewnętrzny Szkoły.

25. Słuchacze nadzwyczajni. Jako uczniowie w charakterze słuchaczy nadzwyczajnych mogą być przyjmowani oficerowie czynnie służący odkomenderowani na podstawie każdorazowego rozkazu Ministra Spraw Wojskowych. Ich prawa i obowiązki będą określone później.

26. Dowódca Kursów Specjalnych podlega Komendantowi Szkoły. Jego prawa i obowiązki, jak również stosunek do Dyrektora Nauk, będzie określony później.

27. Uczniowie Kursów Specjalnych. Prawa i obowiązki uczniów Kursów Specjalnych będą określone później.

Art. IV. Kandydaci do Gł. Szk. Art. i Inż.

28. Na kurs zasadniczy Gł. Szk. Art. i Inż. przyjmuje się absolwentów Szkoły Podchorążych (ogólnej), względnie Szkoły Podchorążych Rezerwy artylerji, saperów, łączności i kolejowych, posiadających świadectwo dojrzałości, w wieku od 19 do 27 lat.

29. Warunki przyjęcia wychowanków Korpusów Kadetów określili późniejszy rozkaz.

30. Na czas przejściowy (1922—25) przyjmuje się szeregowych i oficerów czynnie służących, mających ukończoną Szkołę Podchorążych lub jakkolwiek Szkołę Oficerską typu wojennego i na podstawie egzaminu wstępnego, równorzędnego z egzaminem dojrzałości.

Absolwentów Szkół technicznych o poziomie zbliżonym do szkół akademickich może zwolnić od egzaminu wstępnego uchwała Ogólnego Zebrania Profesorów.

31. Na Kursu Specjalne Gł. Szk. Art. i Inż. przyjmuje się absolwentów Kursu Zasadniczego, mających przynajmniej 2-letnią służbę oficerską w oddziale i będących w stopniu nie wyżej podpułkownika.

32. Na czas przejściowy do 1927 r. włącznie, będą przyjmowani absolwenci Szkół Oficerskich armji polskich i obcych typu wojennego, po zdaniu specjalnych egzaminów.

33. Podania o przyjęcie do Szkoły na Kurs Zasadniczy absolwentów Szkoły Podchorążych są przysyłane przez Szkołę Podchorążych po ukończeniu Kursu.

Podania kandydatów, wymienionych pod p. 30, 31, 32 zostają przysyłane na imię Komendanta Szkoły przy załączeniu wykazu kwalifikacyjnego według odpowiedniego wzoru. Termin składania podań będzie określony później.

34. Termin zjeżdżania się kandydatów do Szkoły będzie określony później.

35. W razie zgłoszenia się większej liczby kandydatów, niż ilość miejsc w Szkole, na Kursie Zasadniczym lub Wyższym, przyjęcie odbywa się na podstawie konkursu, którego program określi osobna instrukcja.

Art. V. Przebieg pracy w Szkole.

36. Na Kursie Zasadniczym studia trwają 3 lata. Rok szkolny trwa 8 miesięcy i dzieli się na 2 semestry po 4 miesiące. W lecie idą uczniowie do Obozów Szkolnych odpowiednich rodzajów służby wojskowej na ćwiczenia i naukę praktyczną. Jeden miesiąc trwają ferie. Data rozpoczęcia studiów będzie określona później.

37. Na kursach specjalnych studja trwają zależnie od potrzeb danego rodzaju służby wojskowej.

38. Nauczanie w Szkole ma charakter studjów akademickich, odbywa się w sposób przyjęty w szkołach cywilnych, ale złączone z rygiorem wojskowym.

Oparte jest ono o nauki fizyko-matematyczne, jako podstawę wszelkiej wiedzy technicznej; w zakresie nauk technicznych dostosowane jest do potrzeb techniki wojskowej; nauki ogólnowojskowe traktowane są również na szerokiej podstawie naukowej; przedmioty wyszkolenia wojskowego prowadzi się według przepisanych regulaminów i instrukcji.

39. Nauczanie odbywa się w postaci:

- a) wykładów i pokazów,
- b) ćwiczeń, wypracowań pisemnych i projektów,
- c) zajęć praktycznych w polu, w zakładach i laboratorjach.
- d) musztry i ćwiczeń wojskowych w polu.

40. Po ukończeniu Kursu Zasadniczego Gł. Szk. Art. i Inż. uczniowie otrzymują nominacje na podporuczników ze starszeństwem, obliczonem w ten sposób, by nie wynikło ich pokrzywdzenie w porównaniu z absolwentami innych szkół oficerskich.

41. Rok szkolny rozpoczyna się i kończy uroczystym aktem w obecności wyższych władz wojskowych i cywilnych.

Po ukończeniu Szkoły (kursu zasadniczego lub kursu wyższego) uczniowie otrzymują świadectwa ukończenia, według wzoru, określonego wewnętrznym regulaminem Szkoły.

Art. VI. Programy.

42. Programy opracowuje corocznie Rada Wydziałowa i przedstawia je Komendantowi Szkoły dla zatwierdzenia Szefa Sztabu Generalnego.

Art. VII. Klasyfikacja.

43. Oceny postępów uczniów dokonywa się na podstawie repetycji i przeglądów, systematycznie przeprowadzonych. Noty repetycyjne i szczegółowe opinie oficerów oddziałów szkolnych i wykładówców o zachowaniu się, charakterze, usposobieniu, inteligencji i uzdolnieniu ucznia, ustalane na posiedzeniach Rady Wydziałowej, dają materiał do sformułowania ostatecznych wniosków co do postępów, oraz wartości umysłowych i moralnych.

44. Sposób prowadzenia repetycji, skale, oceny i system ewidencji postępów i zachowania się uczniów określa regulamin wewnętrzny Szkoły.

Art. VIII. Opuszczenie Szkoły.

45. Wydalenie ze Szkoły może nastąpić na skutek uchwały Rady Wydziałowej. Decyzja Komendanta Szkoły na wydalenie musi być zatwierdzona przez Szefa Sztabu Generalnego. Uczeń wydalony zostaje przydzielony do pułku, gdzie ma odbyć pełny czas, przewidziany ustawą o powszechnej powinności wojskowej, przyczem zachowuje swój stopień, o ile powód wydalenia ze Szkoły nie pociąga za sobą innych następstw prawnych.

46. W wypadkach przerwania studjów bez winy ucznia, wini on odłużyć różnicę czasu, pomiędzy czasem służby, przewidzianym w ustawie o powszechnej powinności wojskowej, a czasem spędzonym w Szkole (i ewentualnie w Szkole Podchorążych lub na Kursie podchorążych rezerwy).

Uczniowie, wymienieni pod p. 28, 30, 31 i 32 w razie przerwania studjów bez ich winy, odchodzą do swych oddziałów.

47. W wypadkach opuszczenia Gł. Szk. Art. i Inż. z własnej inicjatywy, uczeń obowiązany jest odłużyć w oddziale niezwłocznie różnicę swej powinności wojskowej, oraz zwrócić pełne koszty utrzymania i nauki w Szkole (i Szkole Podchorążych).

W razie niemożności zapłacenia tych kosztów, odśluguje dodatkowo ilość miesięcy, równą miesiącom, spędzonym na studjach wojskowych.

48. Samowolne opuszczenie Szkoły podlega karze według postanowień kodeksu karnego.

O. V. Szt. Gen. 25630. V. P. B.

440.

Zakaz uczęszczania oficerom i równorzędnym do domu gry w Zoppotach.

Zabraniam wszystkim oficerom i równorzędnym, oraz szeregowym uczęszczania do domu gry w Zoppotach, nietylko w uniformie wojskowym, lecz także w ubraniach cywilnych.

Winnych nieprzestrzegania tego zakazu — pociągną dowódcy do odpowiedzialności dyscyplinarnej i honorowej.

Szef. Adm. 4433. Adm.

441

Pranie bielizny szeregowych.

Celem unormowania nieustalonego dotychczas w Armji sposobu prania bielizny, oraz w częściowej zmianie rozkazu, umieszczonego w Dz. Rozk. Nr. 26 z 1921 r., p. 541, zarządzam, co następuje:

1. Wobec ciężkich warunków finansowych Państwa szeregowi winni zasadniczo sami prać swoją bieliznę osobistą.

Wyjątek stanowi bielizna osobista chorych szeregowych, pozostających w leczeniu szpitalnem, w izbach chorych garnizonowych, oraz oddziałowych, która winna być prana w pralniach szpitalnych (ew. izb chorych) wraz z bielizną pościelową inną szpitalną, której pranie odbywa się na podstawie odpowiednich przepisów. Wyjątek ten nie dotyczy bielizny osobistej szeregowych, przydzielonych w charakterze personelu służbowego do szpitali i izb chorych, którzy winni sami prać osobistą bieliznę na zasadach poniżej wyłuszczonych.

2. Bielizna żołnierzy leczonych w izbach garnizonowych i oddziałowych, jak również bielizna, wchodząca w skład inwentarza tychże — winna być prana w garnizonach, gdzie są szpitale wojskowe — w tych ostatnich; w garnizonach nieposiadających szpitala wojskowego, winna być odwożona do najbliższej położonych szpitali i tam prana. Na ten cel Intendenta asygnuje odpowiedniemu szpitalom dodatkowo odpowiednią ilość mydła i sody według norm szpitalnych.

W garnizonach zbyt oddalonych od szpitali, lub znajdujących się w trudnych warunkach komunikacyjnych, bielizna ta winna być prana przez umówione pracznice, wzgl. w pralniach garnizonowych (art. 4), za opłatą według cen miejscowych, przyczem wartość mydła i sody, dostarczonych w tym wypadku przez Int. (według norm, jak wyżej), winna być odliczona od kosztów prania. Wydatki na pranie w tych wypadkach, za wyjątkiem kosztów obciążających dz. budż. II/III (mydło, soda, naczynia, sprzęty, opał) — obciąża budżet Deptu VIII Sanit. VII/1.

3. Bielizna pościelowa koszarowa (prześcieradła, poszewki i t. p.) winna być prana w pralniach prywatnych na zasadzie umów, zawieranych przez Kier. Rej. Służby Int., w porozumieniu z Dow. odpowiedniego garnizonu, względnie w pralniach garnizonowych oddziałowych (art. 4). Wydatki na pranie bielizny koszarowej obciąża Dział Budż. II/IV (zakwaterowanie).

4. Wszystkie istniejące stałe pralnie garnizonowe lub oddziałowe, z wyjątkiem tych, które mogą być nadal prowadzone bez obciążania Skarbu Państwa we własnym zakresie przez dany garnizon, wzgl. oddział — muszą być zlikwidowane w terminie dwutygodniowym od czasu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Urządzenia techniczne (maszyny) tych pralni należy zdeponować w składnicach sanitarnych, — przedmioty użytku koszarowego — w magazynach odpowiednich Zakł. Gospod.

5. Uregulowanie samego sposobu prania bielizny osobistej szeregowych w oddziałach pozostawiam do przeprowadzenia we własnym zakresie Dowódcom garnizonów, oddziałów i kier. zakład. wojsk., którzy są obowiązani wyzyskać w tym celu wszystkie środki prowizoryczne, nie narażając Skarbu Państwa na żadne koszty, połączone z robocizną i wynajmem lokali.

Sprawę należy w ten sposób uregulować, żeby żołnierze mieli czas oddać się temu zajęciu, i idąc do kąpiei, mieli dla siebie komplet czysto wypranej bielizny.

6. Pomoc rządowa w przeprowadzeniu powyższego zadania polega jedynie na tem, że:

a) Szefostwa Śl. Inż. i Sap. (Kier. Rej. Śl. Inż. i Sap.) obowiązane są w każdym poszczególnym wypadku udzielać fachowych rad i pomocy w kierunku wyznaczenia i adaptacji odpowiednich pomieszczeń na pranie i suszenie bielizny przez żołnierzy.

Kier. Rej. St. Inż. i Sap. opracują i wydadzą ogólne wskazówki praktyczne przy urządzaniu lokali do prania i suszenia bielizny sposobem gospodarczym, z uwzględnieniem warunków i potrzeb lokalnych.

Wskazaniem jest odstępować, w miarę możliwości, na ten cel lokale przy garnizonowych kąpieliskach.

- b) Środki do prania osobistej bielizny przez samych szeregowych, jak to: odpowiednie naczynia, sprzęty (kotły do gotowania wody i t. p.), mydło poza otrzymywaniem do mycia i kąpieli, rozkaz poz. 54! Dz. Rozk. Nr. 26.2! według normy: 200 gr. mydła suchego i 100 gr. sody miesięcznie na szeregowego, — mają być przydzielone przez odnośne Podoficerowie zawodowi nie korzystają z przydziału tych środków.

Wydatki odnośnie obciążają Dz. Budż. II/III (mydło i soda) i II/IV (naczynia i sprzęty).

7. Wymienionych w art. 5 dowódców i kierowników czynię w całej pełni odpowiedzialnymi za ściśle wykonanie niniejszego.

8. Pod pojęciem „osobista bielizna” szeregowego rozumieć należy bieliznę oddaną szeregowemu do użytkowania przez Zarząd Wojskowy, jako część unundurowania, jakoteż bieliznę, stanowiącą prywatną własność szeregowego, a przyniesioną lub zakupioną przez niego ewentualnie z własnych funduszy, celem uzupełnienia otrzymanych od Zarządu Wojskowego garniturów.

Szef Adm. 3482. 4024. Wydz. Rach.

442.

Oplaty stemplowe od poświadczeń odbioru złożonych kaucji.

Ministerstwo Skarbu pismem L. 2117.D.O.3. z dnia 6 czerwca 1922 r. oznajmiło, że poświadczenia odbioru złożonych kaucji nie należą do poświadczeń odbioru, przewidzianych w art. 10, Ust. z 28.10.1921 r. Dz. Urz. Nr. 92, poz. 676, i są tem samem wolne od opłaty stemplowej.

D. V. 10466. 22. III.

443.

Instrukcja do zorganizowania wojskowej służby przeciwpożarnej w Modlinie, Dęblinie i Przemyśle.

W Modlinie, Dęblinie i Przemyśle, mających charakter miast wojskowych, ze względu na znaczną ilość budowli wojskowych, organizują służbę przeciwpożarniczą na zasadach następujących:

1. Wojskowa straż ogniowa nie tworzy jednostki organizacyjnej.

2. Służbę przeciwpożarniczą pełnią szeregowi specjalnie do tej służby przez d-cę garnizonu (miasta) wyznaczeni.

W tym celu zarządzam:

- a) Każdy samodzielny oddział, rozlokowany w powyższych garnizonach, wyznaczy odpowiednią ilość szeregowych, nadających się do tej służby w ogólnej ilości dla garnizonu 45 szeregowych i 15 woźniców, wybranych z materiału możliwie najinteligentniejszego i najzręczniejszego. Zasadniczo przydziału tego nie wolno zmieniać w ciągu 2-letniej służby. Oprócz ludzi należy do straży pożarnej wojskowej (w Modlinie, Dęblinie i Przemyśle) przydzielić 5—7 par koni.

- b) Oprócz tego d-ca garnizonu (miasta) wyznaczy jako komendanta oficera, który poza normalnymi funkcjami służbowymi pełni obowiązki komendanta straży ogniowej; jako zastępcę komendanta należy wyznaczyć starszego podoficera, który poza tą funkcją innych czynności nie pełni. Komendant winien mieszkać w pobliżu remizy straży pożarnej, a zastępca komendanta obowiązkowo mieszka przy samej remizie.

3. Szeregowi wyznaczeni do straży ogniowej, pełnią właściwą służbę wojsk. w swoich oddziałach, przyczem wyznacza się codziennie z pośród nich pogotowie przeciwpożarowe w skł. 15 szer. i 5 woźniców wraz z 5—7 par. koni.

Kier. Rej. St. Inż. i Sap. opracują i wydadzą ogólne wskazówki praktyczne przy urządzeniu lokali do prania i suszenia białiny sposobem gospodarczym, z uwzględnieniem warunków i potrzeb lokalnych.

Wskazaniem jest odstępować, w miarę możliwości, na ten cel lokale przy garnizonowych kąpieliskach.

- b) Środki do prania osobistej białiny przez samych szeregowych, jak to: odpowiednie naczynia, sprzęty (kotły do gotowania wody i t. p.), mydło poza otrzymywanem do mycia i kąpeli, rozkaz poz. 541 Dz. Rozk. Nr. 26.2! według normy: 200 gr. mydła suchego i 100 gr. sody miesięcznie na szeregowego, — mają być przydzielone przez odnośne Intendentury.

Podoficerowie zawodowi nie korzystają z przydziału tych środków.

Wydatki odnośne obciążają Dz. Budż. II/III (mydło i soda) i II/IV (naczynia i sprzęty).

7. Wymienionych w art. 5 dowódców i kierowników czynią w całej pełni odpowiedzialnymi za ścisłe wykonanie niniejszego.

8. Pod pojęciem „osobista białina” szeregowego rozumieć należy białinę oddaną szeregowemu do użytkowania przez Zarząd Wojskowy, jako część umundurowania, jakoteż białinę, stanowiącą prywatną własność szeregowego, a przyniesioną lub zakupioną przez niego ewentualnie z własnych funduszy, celem uzupełnienia otrzymanych od Zarządu Wojskowego garniturów.

Szef Adm. 3482. 4024. Wydz. Rach.

442.

Oplaty stemplowe od poświadczeń odbioru złożonych kaucji.

Ministerstwo Skarbu pismem L. 2117.D.O.3. z dnia 6 czerwca 1922 r. oznajmiło, że poświadczenia odbioru złożonych kaucji nie należą do poświadczeń odbioru, przewidzianych w art. 10. Ust. z 28.10.1921 r. Dz. Urz. Nr. 92, poz. 676, i są tem samem wolne od opłat stemplowej.

D. V. 10466. 22. III.

443.

Instrukcja do zorganizowania wojskowej służby przeciwpożarnej w Modlinie, Dęblinie i Przemyśle.

W Modlinie, Dęblinie i Przemyśle, mających charakter miast wojskowych, ze względu na znaczną ilość budowli wojskowych, organizuję służbę przeciwpożarniczą na zasadach następujących:

1. Wojskowa straż ogniowa nie tworzy jednostki organizacyjnej.
2. Służbę przeciwpożarniczą pełnią szeregowi specjalnie do tej służby przez d-cę garnizonu (miasta) wyznaczeni.

W tym celu zarządzam:

- a) Każdy samodzielny oddział, rozlokowany w powyższych garnizonach, wyznaczy odpowiednią ilość szeregowych, nadających się do tej służby w ogólnej ilości dla garnizonu 45 szeregowych i 15 woźniców, wybranych z materiału możliwie najinteligentniejszego i najzręczniejszego. Zasadniczo przydziału tego nie wolno zmieniać w ciągu 2-letniej służby. Oprócz ludzi należy do straży pożarnej wojskowej (w Modlinie, Dęblinie i Przemyśle) przydzielić 5—7 par koni.
- b) Oprócz tego d-ca garnizonu (miasta) wyznaczy jako komendanta oficera, który poza normalnymi funkcjami służbowymi pełni obowiązki komendanta straży ogniowej; jako zastępcę komendanta należy wyznaczyć starszego podoficera, który poza tą funkcją innych czynności nie pełni. Komendant winien mieszkać w pobliżu remizy straży pożarnej, a zastępcą komendanta obowiązkowo mieszka przy samej remizie.

3. Szeregowi wyznaczeni do straży ogniowej, pełnią właściwą służbę wojsk w swoich oddziałach, przyczem wyznacza się codziennie z pośród nich pogotowie przeciwpożarowe w skł. 15 szer. i 5 woźniców wraz z 5—7 par. koni.

4. Dla pomieszczenia pogotowia przeciwpożarowego wraz z końmi i taborem przydziela d-ca garnizonu (miasta) odpowiedni lokal.

Lokal ten oprócz remizy właściwej z narzędziami i stajnią zawierać musi także mieszkanie dla zastępcy komendanta, gdzie musi znajdować się telefon i kancelarja straży pożarnej, oraz pokój z łózkami dla dyżurującego pogotowia, mogący pomieścić 20 ludzi.

5. Służba przeciwpożarnicza pogotowia trwa 24 godz. Zmiana następuje jednocześnie ze zmianą wart garnizonowych.

6. Pogotowie przeciwpożarowe przeprowadza podczas pełnienia służby pod kierownictwem komendanta straży ogniowej, lub jego zastępcy, według potrzeby, fachowe ćwiczenia, a od czasu do czasu (minimum) jednak 2 razy miesięcznie za zezwoleniem d-cy garnizonu (miasta) również większe ćwiczenia z całym personelem wyznaczonym do tej służby (w myśl pkt. 2).

7. Służbę wewnętrzną pogotowia przeciwpożarowego reguluje osobna instrukcja.

UWAGA: Pożądanem jest, aby na komendantów straży pożarnej wojsk. byli wyznaczeni oficerowie, którzy przeszli kurs pożarnictwa w Warszawie.

O. K. W. B. 5716. B.

444.

Likwidacja D. K. G. Morsk. w Bydgoszczy.

W myśl wniosku Kierownictwa Marynarki Wojennej, uzgodnionego z Wojskową Kontrolą Generalną, zarządzam zupełną likwidację Działu Kontroli Gospodarczej Morskiej z dniem 31 sierpnia 1922 roku.

Pozostałe do likwidacji akta rachunkowe i wszelką związaną z niemi korespondencję, przekaże niezwłocznie Dz. Kontr. Gosp. Morsk. wraz z wojskowym personelem (ofic. i równorz.) Ekspozyturze Wojskowej Kontroli Generalnej przy Dow. Okr. Korp. Nr. VIII. w Grudziądzu do dalszego urzędowania. Kierownik Dz. Kontr. Gosp. Morsk. mjr. g. Kudelski i kpt. k. Softysiak po oddaniu agend, jednak nie później jak 1 września 1922 r. odchodzą do dyspozycji Wojsk. Kontr. Gen., zaś personel cywilny, szeregowi i służba do dyspozycji Kierownictwa Marynarki Wojennej.

O wykonaniu powyższego rozkazu zamelduje mi Szef Ekspozytury Wojsk. Kontr. Gen. przy Dow. Okr. Korp. Nr. VIII. w drodze służbowej dnia 1 września 1922 r.

445.

Unieważnienie.

Unieważniam legitymację i dokument podróży Nr. 47839, skradziony w dniu 8.VI.22 r. szereg. Grabarczykowi Janowi na dworcu Brzeskim w Warszawie. — (Dz. VII.53319.W.Up.)

1922 r. DZIAŁ GOSPODARCZY.

D. VII. 54610. Up.

446.

Djety i kosztą podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Podaję do wiadomości i zastosowania rozporządzenie o djetach i kosztach podróży funkcjonarjuszów państwowych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5.VIII.1920 r. Dod. do Dz. R. Nr. 31.20) uzupełnione rozporządzeniami z dnia 30.VI.1922 r. (Dep. VII. L. 80232.21. N.), oraz z dnia 10.V.1922 r. (Dz. U. Nr. 41.22, poz. 34).

Art. 1. Funkcjonarjuszom państwowym etatowym i nieetatowym przyznaje się:

1. W razie podróży służbowych (komisyjnych), delegacji lub substytucji do miejscowości, będących poza zwykłym ich miejscem służbowym:

- a) djetyienne i
- b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem lub podwodami.

2. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

- a) djetyienne dla funkcjonarjusza (pracownika), jego żony i dzieci, o ile osoby te uwzględnią się, po myśli art. 5 Ustawy o uposażeniu, przy wymiarze dodatku drożyznianego;
- b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej funkcjonarjusza (pracownika), jego żony i dzieci oraz jednego (jednej) sługi;
- c) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

Art. 2. Normalne djetyienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

1. Dla urzędników:

	I stopnia służbowego	175 Mk.
II	"	140 "
III	"	140 "
IV	"	125 "
V	"	125 "
VI	"	105 "
VII	"	90 "
VIII	"	70 "
IX	"	70 "
X	"	60 "
XI	"	60 "
XII	"	60 "

Urzędnikom niezaliczonym do żadnego stopnia służbowego należą się djety według tego stopnia służbowego, któremu odpowiada ich wynagrodzenie. W wypadkach wątpliwych bierze się za podstawę obliczenia uposażenie tego stopnia służbowego, do którego wysokość uposażenia pobieranego przez funkcjonarjusza najbardziej się zbliża.

Dla żony funkcjonarjusza przyznaje się djety w wysokości 75%, dla jego dzieci w wysokości 50% powyższego wymiaru.

Wysokość djet w razie podróży poza granicami Państwa normują osobno przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej niż 21 dni, to oznaczone powyżej djety zmniejszają się począwszy od 22 dnia o 25%. Do tego okresu nie należy wliczać czasu zużytego na podróż do danej miejscowości, jak również czasu podróży powrotnej.

W wyjątkowych wypadkach szef właściwej władzy centralnej może za zgodą Ministra Skarbu zezwolić na pobór pełnych djet, jednak nie dłużej, jak na dalszy okres 42 dni.

Art. 3. Na czas pobierania dodatku drożynianego urzędnicy pobierać będą uzupełnienie diet normalnych. Uzupełnienie diet normalnych następuje wedle każdorazowego mnożnika dla oznaczenia dodatku drożynianego w miejscowości, do której funkcjonariusz w sprawach służbowych wyjeżdża.

Stopa jednak tego uzupełnienia nie może być niższą od każdorazowego mnożnika ustalonego dla miejscowości zaliczonych do klasy III.

Przy podróżach służbowych do miast Warszawy i Łodzi przyznawać się będzie nadto osobny dodatek. Wysokość tego dodatku pozostawać będzie do uzupełnienia diet normalnych obliczonego według wyszczególnionych wyżej zasad w takim stosunku, w jakim pozostaje dodatek wyrównawczy dla miast Warszawy i Łodzi do dodatku drożynianego.

Art. 4. Jednostką obliczania diet jest 24 godzinny przeciąg czasu, liczący się zawsze od godziny 24.

O ile odnośna czynność komisyjna łącznie z podróżą lub sama podróż w dniu wyjazdu lub przyjazdu z komisji trwały co najmniej 6 godzin, należą się funkcjonariuszowi diety za dzień wyjazdu, względnie przyjazdu. Jeżeli przy podróżach służbowych trwających ponad 24 godziny, czynność komisyjna łącznie z podróżą trwała w dniu wyjazdu lub przyjazdu mniej, niż 6 godzin, uważa się dzień wyjazdu lub przyjazdu razem za jednostkę, o ile tylko cała czynność służbowa lub podróż w tych dniach trwała łącznie co najmniej 6 godzin.

Jeżeli urzędnik odbywa podróż służbową koleją lub przeważnie koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli natomiast funkcjonariusz odbywa podróż innym środkiem komunikacyjnym, n. p. końmi, samochodem i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzednim zdaniu.

Djety należą się urzędnikom państwowym także za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania czynnej podróży służbowej.

Jeżeli urzędnik w czasie komisji poza swym miejscem służbowym zachoruje bez własnej winy, a choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim, należą mu się diety za cały czas trwania choroby.

Jeżeli urzędnik w czasie odbywania komisji awansuje, liczą mu się wyższe diety od daty dekretu nominacyjnego.

KOSZTA PODRÓŻY

Bilety kolejowe, dojazdy do dworca, przystani

Art. 5. Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróznego, oraz wydatki na tragarzy.

Do przejazdu koleją w klasie I mają prawo:

a) urzędnicy państwowi zaliczeni od I do VI stopnia służbowego włącznie;

Do przejazdu koleją w klasie II-ej:

a) urzędnicy państwowi zaliczeni od VII do XII st. służby.

Jeżeli na statku są tylko dwie klasy zwraca się urzędnikom od I do VII stopnia włącznie, ceny biletu I klasy.

O ile urzędnik korzystał ze zniżek przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznymi (Monitor Polski z dn. 13 lipca 1920 r. Nr. 147 — Dod. do Dz. R. W. Nr. 35.20, pkt. 2) należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Służbę urzędnika zwraca się zawsze cenę biletu III kl.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązujących taryf wydanej przez właściwą władzę. Koszta dorożek w tych miejscowościach, w których taryfy dorożkarskie nie zostały ustanowione, udowadnia funkcjonariusz państwowy przez przedstawienie odpowiednich zaświadczeń miejscowego starostwa, względnie magistratu lub zarządu gminnego na okoliczność, że poniesiony wydatek odpowiada miejscowym stosunkom.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych stosunków, może odnośna władza centralna za zgodą Ministra Skarbu przyznać funkcjonariuszom faktycznie poniesione i udowodnione koszty dorożek.

Koszta przewozu bagażu.

Zwrot istotnie poniesionych i wykazanych kosztów przewozu 80 kg. bagażu podróznego należy się urzędnikowi, o ile czynność komisyjna łącznie z podróżą trwa dłużej niż 6 dni.

Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu o wyższej, niż 80 kg. wadze, jeżeli do wykonania czynności komisyjnych potrzebnem było zabranie większej ilości aktów lub innych przedmiotów, koniecznych do przeprowadzenia czynności komisyjnych i o ile okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca komisją.

Wydatki na tragarzy.

Wydatki na tragarzy przy przyjeździe i wyjeździe w jednej miejscowości zwraca się wedle obowiązującej taryfy, ale tylko wówczas gdy funkcjonariuszowi przysługuje prawo przewozu bagażu

Postanowienia ogólne.

Urzędnik może zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych jest dozwolone, o ile przez to zaoszczędza się diety, lub jeżeli komisja jest nagła.

Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego ma potwierdzić na rachunku władza, zarządzająca komisją, lub przełożona władza służbowa.

Urzędnikom delegowanym w sprawach służbowych, którzy mają prawo przejazdu pierwszą klasą, może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym (sleeping) pod następującymi warunkami:

- a) podróż koleją spowodowana podróżą służbową nie może wynosić mniej, niż 8 godzin, zaś podróż sama musi się odbyć w godzinach wieczornych i nocnych;
- b) władza, zalecająca podróż służbową, winna stwierdzić pisemnie potrzebę i zezwolenie na użycie miejsca w wagonie sypialnym;
- c) zaliczenie kosztów za użycie miejsca w wagonach sypialnych w rachunku kosztów podróży, nastąpić może jedynie na podstawie dołączonego do tegoż rachunku oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym.

Przy podróży koleją przyznaje się funkcjonariuszowi kosztą wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonariuszom państwowym, o ile zaś taryfy takie nie istnieją, zwraca się kosztą w wysokości odpowiadającej miejscowym cenom, stwierdzonej zaświadczeniem miejscowego starostwa, magistratu lub zarządu gminy.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się kosztą podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danym miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie stwierdzoną.

Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych w odległości bliżej, niż 2 km od siedziby urzędowej nie należą się żadne koszty podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców można użyć dorożki, o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkania, wynosi więcej, jak 2 km.

Przy podróżach wspólnych zalicza należytość za dorożkę, tudzież podróż kołową, zawsze urzędnik, posiadający uposażenie wyższego stopnia służbowego. Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50.000 mieszkańców, gdzie każdy urzędnik zalicza osobno należytość za przejazd do dworca kolejowego i z powrotem.

Przy komisjach, których czynność zasadza się na obchodzeniu parcel (np. przy szkodach elementarnych, przy szkodach z powodu ćwiczeń wojskowych, komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wywłaszczeniowych i granicznych i t. p.) zalicza się za każdą godzinę stwierdzonego chodu 4 kilometry jazdy, które opłaca się według taryfy obowiązującej w danej miejscowości dla podwód dostarczanych w razie podróży służbowych funkcjonariuszów państwowych. Postanowienie to niema zastosowania do wszystkich tych funkcjonariuszów, u których obchodzenie parcel stanowi ich główną zasadniczą czynność służbową.

Emerytom, w razie użycia ich do jakiej czynności komisyjnej lub służbowej, należą się kosztą podróży analogicznie do czynnych urzędników państwowych, diety zaś przyznaje się im według wysokości uposażenia pobieranego w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi pobierają za podróże służbowe według umowy z nimi zawarte, stosownie do przyznanego im wynagrodzenia; należytości te jednak nie mogą przewyższać należytości, przyznanych funkcjonariuszom państwowym.

Art. 6. Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać, tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczególnie umotywowane.

Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie może funkcjonariusz znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi przełożona władza lub władza administracyjna i instancji, właściwa dla danej miejscowości.

Przy podróżach kołowych odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, powinien urzędnik odbyć conajmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą urzędnicy państwowi odbywający podróże służbowe, mają używać takich środków przewozu, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

Art. 7. Określone w ustępie 2, art. 1 niniejszego rozporządzenia, kosztą przeniesienia należą się funkcjonariuszom państwowym przy przeniesieniach, zarządzonych z urzędu lub w drodze konkursu. Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika przyznanie w drodze wyjątku kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji szefa właściwej władzy centralnej.

Zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego nie może przewyższać u funkcjonariuszów samotnych jednomiesięcznego uposażenia, dla utrzymujących do 4-ch członków rodziny — dwumiesięcznego uposażenia, a dla utrzymujących więcej, niż 4-ch członków rodziny — trzymiesięcznego uposażenia (płaca zasadnicza łącznie ze wszystkimi dodatkami z wyjątkiem nadzwyczajnych dodatków).

Które osoby mają być zaliczone w poczet członków rodziny urzędnika państwowego określają postanowienia o dodatku drożyznianym, zawarte w odnosnych ustawach o uposażeniu.

Przy przeniesieniu połączeniem z awansem miarodajne jest uposażenie, osiągnięte w drodze awansu. Prócz należytych za bilety jazdy przysługuje funkcjonariuszowi przesiedlonemu prawo do zaraćchowania wykazanych kosztów przewozu bagażu, a to dla samotnego — 50 kg., dla żonatego — 80 kg., a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 kg.

O ile przy przesiedleniach użyto drogi kołowej, urzędnik może zaliczyć dla każdego 3 osób jedną podwoję.

Urzędnikowi żonatemu można dopiero wówczas przyznać pełne koszty przesiedlenia, jeśli dostarczy dowodu zameldowania rodziny w nowem miejscu służbowem. Jeśli urzędnik przesiedla się sam, przynajmniej mu się koszty przesiedlenia ustalone dla samotnego.

Dla urzędników niezaliczonych do żadnego stopnia służbowego określa się kosztą przeniesienia w wysokości uposażenia tego stopnia, który decyduje o wysokości diet (art. 2).

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należą się urzędnikom koszty podróży tam i z powrotem, a nadto diety za cały czas pobytu tamże, przyczem niema miejsca ograniczenie zawarte w art. 2 rozporządzenia niniejszego.

Jeżeli urzędnik, będący na substytucji lub delegacji, zostanie przeniesiony na stałe do tego miejsca, należą mu się prócz normalnych kosztów przesiedlenia, także i kosztą jednorazowej podróży do dawnej siedziby urzędowej i napowrót, celem uregulowania spraw domowych, a nadto diety w czasie tej podróży. Podróż taka musi być ukończona w ciągu 8-iu dni.

Urzędnikowi, będącemu na substytucji lub delegacji po za dietami należy się za podróże komisyjne odbyte po za czasową siedzibą urzędową zwrot kosztów podróży, a nadto dodatek w wysokości 50% diet pobieranych za każdy dzień podróży komisyjnej.

Art. 8. W wyjątkowych wypadkach mogą być urzędnikom przyznane za zgodą Min. Skarbu tytułem zwrotu kosztów przesiedlenia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile będą należycie udokumentowane, także i ponad normy ustalone w artykule poprzednim.

Art. 9. Wszelkie rachunki kosztów podróży mają być przedkładane w terminie 14 dni po ukończeniu komisji.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisją lub położonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie poruczonej czynności.

Urzędnikowi, wyjeżdżającemu na komisję, może być udzielona zaliczka w wysokości najwyżej 2/3 części przypuszczalnych kosztów podróży.

Przeciw odmowie przyznania policzonych w rachunku należności komisyjnych może być wniesione w ciągu 14 dni przedstawienie do władzy II-iej instancji, wzgl. do władzy centralnej, która rozstrzyga ostatecznie.

Postanowienia niniejszego artykułu mają analogiczne zastosowanie do kosztów przeniesienia.

Art. 10. Przepisy, zawarte w art. od 1 do 9 niniejszego rozporządzenia, stosują się analogicznie do niższych funkcjonariuszów państwowych na obszarze całej Rzeczypospolitej i pomocników kancelaryjnych w b. zaborze austriackim z następującymi zmianami:

- a) w razie podróży służbowych należą się funkcjonariuszom niższemu od 1 do 4 stopnia płacy włącznie, dietyienne w kwocie 35 marek polskich, funkcjonariuszom niższemu od 5 do 9 stopnia płacy tudzież pomocnikom kancelaryjnym w b. zaborze austriackim w kwocie 45 marek polskich;
- b) zwraca się im, a w wypadkach przeniesienia także żonie, dzieciom i słudze ceny biletów III klasy, względnie biletów II klasy, jeśli na statkach są tylko dwie klasy.

Art. 11. Urzędnicy, którzy dotychczas pobierali uposażenie według Vb. kategorii płacy otrzymywać będą w czasie przejściowym diety, należące się urzędnikom V stopnia służbowego.

Art. 12. Diety mają służyć na pokrycie wszystkich wydatków, których w myśl niniejszego rozporządzenia nie zwraca się.

Art. 13. W wypadkach, w których konieczność podróży służbowych trwa stale przez dłuższe okresy czasu, szef właściwej władzy centralnej przyznać może za zgodą Ministra Skarbu ryczałt na podróże, płatny w miesięcznych ratach z góry wraz z uposażeniem

Art. 14. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 maja 1922 r.

Warszawa, dnia 25 lipca 1922 r.

Minister Spraw Wojskowych
(—) Sosnkowski
Generał-Dywizji.

Do niniejszego numeru załącza się „Dodatek Tajny” Nr. 19.

